

Ojentajan rooli

Paavali pyrki opettamaan selkein sanoin seurakuntia, että he vaeltaisivat kuuliaisesti Kristuksen jalanjäljissä. Hän näki, kuinka inhimillisesti monet kristityt suhtautuivat toistensa tekemisiin. Paavali oli oppinut Kristuksen rakkaudesta sitä, kuinka meidän tulee suhtautua lankeavaan tai heikkouskoiseen. Vahvojen tulee hoivata heikompiain, ([Room.15:1](#)) ei siis missään tapauksessa panetellen syytellä ja osoitella sormella.

"Veljet, jos joku tavataan jostakin rikkomuksesta, ojentakaa te hengelliset häntä sävyisyyden hengessä. Ole itsekin varuillasi, ettet joutuisi kiusaukseen. Kantakaa toistenne taakkoja, ja niin te täytätte Kristuksen lain. Jos joku luulee olevansa jotakin, vaikkei ole mitään, hän pettää itseään. Tutkikoon kukin omat tekonsa, niin hänen kerskaamisensa on vain siinä, mitä hän itse on, ei siinä, mitä toinen on. Kunkin on näet kannettava oma kuormansa." [Gal.6:1-5](#) [*JKR]

Tässä opetuksessa Paavali käytti voimakasta ilmaisua: *"te hengelliset."* Hän antoi ymmärtää, että **ojentajan tulee olla hengellinen**, joka tarkoittaa ennen muuta Kristuksen mielenlaatua ja Jumalan tuntemusta. Ojentaminenhan tuottaa tulosta, kun se tapahtuu Jeesukselta saadulla arvovallalla ja rakkaudella.

Inhimillisesti ajatteleva ei kykene ojentamaan Jumalan tahtomalla tavalla. Hän ei näe asioita **hengellisin päämäärin** ja siksi tällainen ojentaja saa yleensä vain mielipahaa aikaan. Muutokseen mielen ja hengen alueilla tähtäävä Jumalan suunnitelma toimii taas, kuten Paavali jatkoi; *"sävyisyyden hengessä."* Tämä jumalinen sävyisyys saa aikaan tahtoa tehdä parannusta. Usein se on **oma esimerkki** elämisestä, jossa toiset alkavat ihannoita hyvää vaellusta pyrkien itsekin samaan. Paavali kehotti toisinaan jopa tekemään, niin kuin hän, ([Fil.4:9](#)) eli Kristuksen tavoin: *"Oppikaa Minusta."* ([Matt.11:29](#)) Miten ajattelemme omaa elämäämme? Voisimmeko suositella sitä sanoen: *"Eläkää kuin minä, niin kaikki menee hyvin"?* – Älkäämme olko sokeita, vaan uskaltautukaamme katsomaan **todellista elämämme hedelmää**. *Olemmeko riidanhaluisia, nurjia ja synkkiä ihmisiä? Olemmeko nipottavia, armottomia lyöjiä, jotka olemme aiheuttaneet kaikkialla vain mieliharmia?*

Tutkiessamme vaellustamme, saatamme ymmärtää, missä ja miten olemme toimineet väärin. Ojentamiset ja sanomisethan voi tehdä niin monella eri tavalla. Sävyisä ja lempeä vastaus saavat paljon parempaa aikaan, kuin pistelevät ja pahanilkiset sanat. ([Snl.15:1](#)) Monesti hurskastelu, eli itsensä paremmaksi nostaminen on *pirullisen* ihmisen ylväs miekanisku toisen sydämeen. Hyvin selkein sanoi Paavali jatkaa; *"Jos joku luulee olevansa jotakin, vaikkei ole mitään, hän pettää itseään. Tutkikoon kukin omat tekonsa, niin hänen kerskaamisensa on vain siinä, mitä hän itse on, ei siinä, mitä toinen on."*

Tässä tutkimisessa voimme päätellä itseemme nähden, olemmeko oikeutettuja ojentamaan toista ihmistä, vai olisiko **parempi vaieta**. Se tehtävä on hengellisten ja niidenkin vain sävyisyyden hengessä. ([1.Tess.4:11](#))

Paavalin opetuksessa kävi ilmi myös sanojaa kohtaava laki, nimittäin omahyväisyyteen antautunut joutuu kyllä *keräämään jokaisen heittäjänsä kiven.* ([Saarn.3:5](#)) *"Ole itsekin varuillasi, ettet joutuisi kiusaukseen."* – Olen lyhyen elämäni aikana nähnyt usean ihmisen kohdalla, miten juuri tämä sana on käynyt toteen. Ensin huudetaan *naama punaisena* ja läksytetään syntisiä olan takaa, ja aikojen kuluttua havaitaan heidän tekevän itse samoja tekoja! – Tämä saa ainakin minut hyvin nöyrälle mielelle. **Entäpä, jos joudunkin vastuuseen** sanoistani ja haavoista, mitä olen lyönyt toisten sydämiin? **Minne pakenisin** silloin ylpeyttäni, kun huomaan olevani itse samanlainen, kuin he, joita olen kärkeästi moittinut?!

Tänään tarvitaan ennen kaikkea **Jeesuksen mielenlaatua**. Hän oli hiljainen ja nöyrä sydämettä. Kasvakoon meissä jokaisessa Jeesuksen mielenlaatuna lempeyttä, rakkautta ja armollisuutta, jota tämä maailma tarvitsee pelastuakseen. Rakentakaamme rauhaa ja siinä sävyisästi ojentaa tarpeen vaatiessa.

Jälleen kerran muistuttaisin myös siitä, että saamme jättää kaikki työmmme Herran haltuun. Hän on kyllä sen tekevä, ([Ps.37:5](#)) ja uskoen ja luottaen Jumalaan, saamme odottaa Hänen aikaansa toimia. Hänen edessään saamme kyllä pohtia sielun syviä tuntemuksia ja sitä, että onko todella Hänen tahtonsa, että menisin ojentamaan jotakuta? **Olenko** valtuutettu, kasvatettu ja johdatettu siihen tehtävään, vai kumpuaako tämä voimallinen tarve omista lihallisista pyrkimyksistäni? Jumala ei pahastu järkevästä ja vilpittömistä ajatuksista. Hänhän tahtoo totuutta salatuimpaan saakka ja siksi saamme olla avoimia Hänen edessään. Saamme kertoa epävarmuudesta, inhimillisistä heikkouksista, mutta myös halusta palvella kirkastettua Kristusta. Pyytäkäämme viisautta taivaalliselta Isältä, että **näkisimme paremmin**, mikä teko kirkastaa todellisuudessa Jumalan kunniaa ja mikä ei. Tuskin nurja mieleemme, panettelut, pahanpuhumiset, juoruamiset ja itsensä parempana pitämiset kirkastaisivat Kristuksen kunniaa?! – Haluan meidän miettivän elämämme tarkoitusta Jumalan suunnitelmissa. Miten voisin **elää arkipäiväni keskellä osoittaen Jeesuksen mielenlaatua** jokaiselle Hänen luodulle, ojentamisissa, lohduttamisissa, rohkaisemisissa, vaivanaoissa, kärsimyksissä, voitoissa, tappioissa, pettymyksissä, väärin ymmärrettynä, kunniaassa, häpeässä, ja kaikessa mitä kohtaankaan?

"Olkoon teilläkin se mieli, joka oli Kristuksella Jeesuksella."

[Fil.2:5](#) [*JKR]

Jumalan läheisyys ja Hänen armonsa kasvattakoon meistä jokaisesta jaloja palvelijoita, huolehtimassa ennen kaikkea **omasta vaelluksesta**, ja sitten **hoivaten rakastaen** jokaista heikkoa matkamiestä. Jeesuksen omana ja Häneen turvautuen saamme kokea hyvyyttä osaksemme ja kohdatessamme kanssajaljiä ja sisaria, **saamme jakaa** sitä hyvää heille, armahtaen ja rakastaen.

